

เอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาหรือการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การเขียนคำกล่า และคำที่มีเสียง ร -ล ไม่ปรากฏว่ามีใคร เคยทำมาก่อน ที่มีอยู่บ้างก็เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการอ่านการเขียนคำทั่ว ๆ ไป ซึ่งไม่เกี่ยวกับคำกล่า หรือคำที่มีเสียง ร-ล โดยเฉพาะ เช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘. สวัสดิ์ ประทุมราช^๑ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดพระนคร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนราษฎร ที่จัดสอนแบบสหศึกษาในจังหวัดพระนคร มีจำนวนประเภทละ ๕ โรงเรียน. จำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้น ๗๐๐ คน เป็นชาย ๓๐๕ คน หญิง ๓๙๕ คน รั้บอายุ ตั้งแต่ ๗ - ๑๔ ปี เขาใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กที่ได้จัดทำไว้แล้ว แล้วนำมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ชนิด Mean Square Contingency และเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีหาอัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio) ผลจากการวิจัยพบว่า

๑. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
๒. เด็กที่มาจากบ้านที่มีเครื่องมือสัคศึกษาจำพวก วิทยุ โทรทัศน์ และเครื่องเล่นจานเสียง รวมทั้งอุปกรณ์ไฟฟ้ามากชนิด อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ดังกล่าวน้อยชนิด หรือไม่มีเลย
๓. เด็กที่อ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท และอ่านทุกวัน อ่านได้ดีกว่าพวกที่อ่านน้อยประเภท และไม่คอยอ่าน

^๑สวัสดิ์ ประทุมราช "ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๘)

๔. บุตรที่เป็นคนแรกและคนที่ ๒ อ่านไต่คู้ว่าเด็กที่เป็นบุตรคนรอง ๆ ลงไป แต่เด็กที่เป็นบุตรคนที่ ๕ ขึ้นไป กลับอ่านไต่คู้ว่าบุตรคนที่ ๓ - ๔

๕. ในชั้นชั้นประถมปีที่ ๔ เด็กที่มีอายุน้อย อ่านไต่คู้ว่าเด็กที่มีอายุมาก

๖. ความสามารถในการอ่านของเด็กชายและหญิง ไม่แตกต่างกันแต่เด็กหญิงค่อนข้างจะอ่านไต่คู้ว่าเด็กชาย

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ สมประสงค์ สถาปิตานนท์^๒ ได้วิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนชายหญิง และนักเรียนที่มีระดับอายุต่างกัน โดยเลือกนักเรียนในระดับชั้นประถมปีที่ ๒ จากโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล รวม ๑๑ โรงเรียน ในภาคการศึกษา ๑ จำนวนนักเรียน ๑๖๕๒ คน เป็นชาย ๘๒๔ คน หญิง ๘๒๘ คน วิธีการทดสอบโดยบอกคำให้เด็กเขียนสะกดทีละคำ รวม ๒๐ คำ ในเวลา ๑ ชั่วโมง ต่อเด็ก ๑ ห้อง แล้วนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์โดยใช้วิธีซีทรอยคะแนนเขียนกราฟ และวิธีหา Complex Factorial Design ผลการวิจัย สามารถแบ่งเด็กออกเป็น ๒ กลุ่ม คือเด็กที่มีความสามารถสูงในการเขียนสะกดคำ และเด็กที่ไม่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเขียนสะกดคำนั้น ได้แก่เด็กที่ตกชั้นประถมปีที่ ๑ เกือบทั้งหมด พูดภาษาจีน และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเป็นกรรมกรกับเด็กที่ได้รับการสอนจากครูที่มีประสบการณ์น้อย ทั้งมีวุฒิคำอีกด้วย

ในการศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำนั้นปรากฏว่า

๑. เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย
๒. เด็กที่มีระดับอายุต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน
๓. เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ตกชั้นประถมปีที่ ๑

^๒ สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำประถมปีที่ ๑ และการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน ๑๑ โรงเรียน ในภาคการศึกษา ๑, (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๗)

และในปีเดียวกันนี้ อินทร์ ศรีคุณ^๓ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการ ฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ใน โรงเรียนประถมศึกษา ๒ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้นักเรียนที่กำลังเรียนชั้น ประถมปีที่ ๕ และที่กำลังเรียนซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในปีการศึกษา ๒๕๐๒ ของโรงเรียน ประถม ๒ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา รวม ๒๔๖ คน ชาย ๑๕๕ คน หญิง ๘๑ คน รัศมี อายุตั้งแต่ ๘ - ๑๘ ปี อายุเฉลี่ย ๑๑ ปี ๖ เดือน เป็นลูกข้าราชการ ๘๘ คน ค้าขาย ๖๖ คน ชาวนา ๘๒ คน โดยใช้แบบทดสอบทางการอ่านของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการ การค้นคว้าเรื่องเด็ก ทดสอบก่อน ๔๕ นาที แล้วจึงทดสอบความสามารถทางการ เขียน สะกดคำ การฟังและแต่งความให้คะแนนแล้วนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ของ Pearson's Product Moment Coefficient of Correlation ผลการวิจัย พบว่า

๑. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านกับการเขียน สะกดคำของเด็กชาย = .๕๗๓ ของเด็กหญิง = .๕๘๔ และของทั้งหมด = .๕๘๑

๒. นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการ เขียนสะกดคำ และการแต่งความสูง กว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความสามารถทางการอ่านทั้ง ๒ เพศ มี ความสามารถไม่แตกต่างกัน

๓. นักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพข้าราชการ และค้าขาย มีความสามารถทาง การอ่าน ฟัง เขียนสะกดคำ ไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีความสามารถ ทางการอ่าน ฟัง เขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพชาวนา อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ

๔. นักเรียนหญิงทุกระดับอายุมีความสามารถทางการฟัง อ่าน เขียน และ แต่งความ ไม่แตกต่างจากนักเรียนชายที่มีอายุในระดับเดียวกัน

^๓อินทร์ ศรีคุณ, "การศึกษาเกี่ยวกับการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และ การแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนประถม ๒ แห่ง ในจังหวัด นครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๓)

๕. นักเรียนหญิงที่บิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย มีความสามารถทางการฟัง อ่าน เขียน และแต่งความ ไม่แตกต่างจากนักเรียนชาย

๖. เด็กที่มีอายุ ๘ ปี ถึง ๑๑ ปี ๑๑ เดือน ทุกอาชีพของบิดามารดาจะมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน เขียน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๑๒ ปี - ๑๔ ปี ๑๑ เดือน ที่บิดามารดามีอาชีพเกษตรกร

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ อาจารย์ ฉวีวรรณ จึงเจริญ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพูด คำคล้องจอง และคำที่มีเสียง ร - ล ของนักเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาล โดยใช้การร้องเพลงเด็ก อนุบาลและเพลงลูกทุ่งที่เด็กร้องได้ตามใจชอบ แล้วอัดเทปไว้ศึกษา มีทั้งเด็กในภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากการศึกษพบว่า

๑. เด็กอายุ ๔ - ๕ ๒ ปี จะพูดหรือออกเสียงคำคล้องจอง และคำที่มีเสียง ร-ล ไม่ได้

๒. เด็ก ๖ ขวบ จะพูด หรือออกเสียงคำคล้องจองได้ แต่ถาวรหรือผู้ใหญ่ละเลย เด็กมักจะไม่ค่อยพูดคำ ภาพลอยจนเคยชินจะพูดไม่ได้

๓. เด็กที่มีเชื้อสายผสมจีนไทย จะพูดได้ยาก และเป็นปัญหาหากว่าเด็กไทย ข้อ ๑ - ๒ เพราะองค์ประกอบทางบ้านเป็นปัจจัยสำคัญ เมื่อพูดไม่ชัด เวลาเขียน จึงมักเขียนจากเสียงที่พูดไม่ชัด จึงเขียน ร เป็น ล

สำหรับการศึกษาเรื่องนี้ในต่างประเทศ ในระหว่างปี ๑๙๔๓ - ๑๙๔๔ เกรย์ (Gray) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการอ่าน ได้สรุปไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่าน แสดงให้เห็นชัดว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด **คนที่มีความ**

๕ สัมภาษณ์ศึกษานิเทศก์หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๐ มกราคม

๒๕๑๑.

๕ William S. Gray, "Summary of Reading Investigations

July 1, 1947 to June 30, 1948", Journal of Educational Research 42: 403, February, 1949.

สามารถทางการอ่านสูง จะมีความสามารถทางการสะกคคำสูงด้วย และในทางตรงกันข้าม คนที่มีความสามารถทางการอ่านไม่ดี ก็จะมีมีความสามารถทางการเขียนสะกคคำไม่ดีด้วย

ในปี ๑๙๕๖ แพรท^๖ (Pratt) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการฟังกับการอ่านในระดับชั้นประถมปีที่ ๖ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทั้งสองเท่ากับ .๖๔

ส่วนในปี ๑๙๕๕ มอริสัน^๗ (Morison) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการเขียนสะกคคำกับความสามารถทางการอ่านทั่ว ๆ ไป พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองอยู่ในระดับ ๐.๗๕

และในปีเดียวกันนี้ อารอน^๘ (Aaron) ได้สร้างแบบทดสอบโดยใช้คำ ๒๐ คำ ทดสอบเด็กชั้นเกรด ๔ จำนวน ๑๙๓ คน และเด็กชั้น เกรด ๘ จำนวน ๑๗๕ คน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกคคำ พบว่า

^๖ Edward Pratt, "Experimental Education of a program for the Improvement of Listening", Elementary School, 56: 313 - 320, March, 1956.

^๗ Ida E. Morison, and Ida F Perry, "Spelling and Reading Relationship with Incidence of Retardation an a Acceleration", Journal of Education Research. 52: 222 - 227, February 1959.

^๘ I.E. Aaron, "The Relationship of Selected Measures of Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Level", Journal of Education Research, 35: 138 - 142, December, 1959.

๑. การที่เด็กสามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใดนั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กเกรด ๔ และเกรด ๔ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใดนั้น จะเป็นเด็กที่สะกดคำได้ดีด้วย

๒. ความสามารถของเด็กในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์ใดนั้น สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กเกรด ๔ ได้ กล่าวคือ ถ้าเด็กสามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ๆ ได้ดีแล้วนั้นจะสามารถสะกดคำได้ดีด้วย แต่เกรด ๔ ตรงกันข้าม คือที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ๆ ใดก็ตาม ไม่ได้เป็นเด็กที่สามารถในการสะกดคำได้ดีด้วย

๓. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำต่ำด้วย